

13. שו"ת מנחת יצחק חלק א סימן קיא

הנה זה אין ספק דהמנהג שלא להתענג מכלי זמר בימי הספירה, וגדול כח המנהג, עד די"ל דנוגע באיסור דאורייתא דהוי כמו נדר, כמ"ש החתם סופר (ביו"ד סי' ק"ז) דהביא מר"ן נדרים (דף ד') דכל שמקבל עליו לעשות מצוה, הוי מן התורה, כדכתיב מפ"ך זו צדקה, וגם קבלת האבות מחייב את הבנים...

14. שו"ת ציץ אליעזר חלק טו סימן לג

ב' השירה והזמרה ששומעים מט"יפרקורדר או רדיו ופטיפון אם דינם כשמיעה מכלי זמר ונפק"מ בימי ספה"ע ובין המצרים... הנה לדעתי יש חילוק בזה, והוא אם השירה והזמרה ששומעים מהם המה שירה וזמרה דפומא, זאת אומרת, מה שאנשים השמיעו את תוכם משירת וזמרת פיהם, אזי **דינם כשירה וזמרה דפומא דמותר**, ואם השירה והזמרה היא **מכלי** - שירה שניגנו והקליטו אל תוכם אזי **דינם אז כזמר - בכלי**, ובדומה לזה מצאתי בספר שו"ת אגרות משה חאו"ח סי' קס"ו שהעלה כיו"ב על כלי הרדיא, דאם נשמע שירה דפומא מותר עיין שם. ושם באגרות משה נוגע גם אודות דינו בימי ספירת העומר **והעלה דבימי ספירה יש לאסור בזמרא דמנא אף להמתירין ע"ש**, וה"ה איפוא ועוד במכש"כ גם בימי המצרים, ולדעתי מכיון שבבין המצרים אסור גם בריקודין ומחולות. א"כ **אסור אפי' אם השירה והזמרה היא ממה שהקליטו משירה וזמרה דפה**, וה"ה גם בימי ספה"ע, וכך נוהגין.

15. שו"ת אגרות משה אורח חיים חלק ב סימן צה

... הנה באחד שנוהג דיני ימי הספירה מר"ח אייר עד ימי ההגבלה וצריך להיות על חתונה באור לר"ח סיון, אם מותר להסתפר לכבוד החתונה אחר מעריב שכבר הוא ר"ח. הנה **אם היה יודע בתחלת הספירה** שיצטרך להיות על חתונה בר"ח סיון היה יכול בשנה זו **לשנות מנהגו**, על המנהג האחר לאסור מאחר אסרו חג פסח עד ר"ח אייר ולהסתפר בשני הימים של ר"ח אייר ובל"ג בעומר ולאסור בשאר ימי אייר ולהתיר מר"ח סיון ואילך, שהרי יהיו ל"ג יום באיסור תספורת כדבארתי בספרי אגרות משה על או"ח סימן קנ"ט שאין **איסור שינוי מנהג** מהמנהג דמר"ח אייר עד ימי ההגבלה, **כיון שבתרווייהו יש מספר הל"ג יום, דשני המנהגים הם נחשבים למנהג אחד לאסור מספר ל"ג יום** עיין שם. אבל אם לא היה יודע בתחלת הספירה ונהג היתר תספורת עד ר"ח אייר, הרי יחסר לו כשיסתפר מר"ח סיון ממספר הל"ג יום... ולכן **אם אין הכרח** לפניו להסתפר שלא בוש כ"כ לילך להחתונה בלא תספורת **אינו רשאי להסתפר**, אבל אם בלא תספורת אינו יכול לילך אל החתונה **רשאי להסתפר** אף שהוא מימים שנוהג איסור. לא מבעיא אם הוא מהקרואים כאלו שיקפידו עליו כשלא יבוא והיה בא אף ממקום רחוק והיה מניח עסקיו לבוא על החתונה שיש להתיר לו, אלא **אף אם הוא משאר הקרואים** נמי כיון **דיש מצוה על כל אחד בשמחת חתן וכלה** וכשלא יסתפר לא יוכל להיות שם רשאי להסתפר... **ובדבר הריקודין ושמיעת הכלי שיר ליכא שום איסור כיון שהן משמחות הנישואין**, והרי גם כשעושין חתונה בל"ג בעומר או בער"ח אייר הרי עושין שמחה כל ז' ימי המשתה וגם בריקודין וכלי שיר, **ומותרין כל אדם להיות שם ולשמוח בשמחתם**, וכן הוא גם בזה כיון שהחתן היה מותר לישא וגם עם כל עניני השמחות גם בריקודין וכלי שיר, מותרין כל אדם להיות שם ולשמוח בשמחתם...

16. ים של שלמה מסכת בבא קמא פרק ז

אלא נראה, כל סעודה שאדם עושה שלא כדרך מריעות ושמחה. אלא **כדי ליתן שבח למקום**, או לפרסם המצוה, או לפרסם הנס, **קרוי סעודת מצוה**, כגון פדיון הבן, לפרסם המצוה...

1. ויקרא פרק כג, טו-טז

(טו) וּסְפַרְתֶּם לָכֶם מִמִּחְרַת הַשַּׁבָּת מִיּוֹם הַבִּיאֲלֶכֶם אֶת־עֹמֶר הַתְּנוּפָה שֶׁבַע שָׁבָעוֹת תְּמִימֹת תִּהְיֶינָה: (טז) עַד מִמִּחְרַת הַשַּׁבָּת הַשְּׁבִיעִית תִּסְפְּרוּ חֲמִשִּׁים יוֹם וְהִקְרַבְתֶּם מִנְחָה חֲדָשָׁה לַיהוָה:

2. דברים פרק טז פסוק ט

שְׁבַע שָׁבָעוֹת תִּסְפְּרֶנָּה מִהַחֵל חֲרַמְשׁ בַּקֶּמֶה תִּחַל לִסְפֹּר שְׁבַעָה שְׁבָעוֹת:

3. תלמוד בבלי מסכת מנחות דף טו.

אמר אב"י: מצוה למימני יומי ומצוה למימני שבועי. רבנן דבי רב אשי מנו יומי ומנו שבועי. אמימר מני יומי ולא מני שבועי, אמר: זכר למקדש הוא.

4. רש"י מסכת מנחות דף טו עמוד א ד"ה אמימר מני יומי

אמר האי מני"נא דהשתא לאו חובה הוא דהא ליכא עומר אלא זכר למקדש בעלמא הוא הלכ' ביומי סגי.

5. תוספות מסכת מנחות דף טו.

... עוד פסק בהלכות גדולות שאם הפסיק יום אחד ולא ספר שוב אינו סופר משום דבעיא תמימות ותימה גדולה הוא **ולא יתכן**.

6. שולחן ערוך או"ח הלכות פסח תפט:ד

מי ששואל אותו חבירו בין השמשות כמה ימי הספירה בזה הלילה, יאמר לו: **אתמול היה כך וכך**, שאם יאמר לו: היום כך וכך, אינו יכול לחזור ולמנות בברכה; אבל קודם בין השמשות, כיון שאין זמן ספירה אין בכך כלום.

7. תלמוד בבלי מסכת יבמות דף סב עמוד ב

אמרו: שנים עשר אלף זוגים תלמידים היו לו לרבי עקיבא, מגבת עד אנטיפרס, וכולן מתו בפרק אחד **מפני שלא נהגו כבוד זה לזה**, והיה העולם שמם, עד שבא ר"ע אצל רבותינו שבדרום, ושנאה להם ר"מ ור' יהודה ור' יוסי ורבי שמעון ורבי אלעזר בן שמוע, והם הם העמידו תורה אותה שעה. תנא: כולם מתו **מפסח ועד עצרת**.

8. שולחן ערוך או"ח הלכות פסח סימן תצג

א - נוהגים שלא **לישא** אשה בין פסח לעצרת עד ל"ג לעומר, מפני **שבאותו זמן מתו תלמידי רבי עקיבא**; אבל לארס ולקדש, שפיר דמי, ונשואין נמי, מי שקפץ וכנס אין עונשין אותו. הגה: מיהו מל"ג בעומר ואילך הכל שרי.

ב - נוהגים שלא **להסתפר** עד ל"ג לעומר, שאומרים שאז פסקו מלמות,

9. מגן אברהם תצג:א

... אבל **לעשות ריקודין ומחולות של רשות נהגו לאסור** ונ"ל שאף מי שעשה שדוכים אסור לעשות ריקודין ומחולות:

10. ערוך השולחן או"ח סימן תצג סעיף ב

... ומותר לעשות סעודה אך לא בריקודין ומחולות **וכ"ש שאסור לזמר בכלי זמר** וכן סעודת הרשות מותר כמו סעודות מריעות ובלבד בלא ריקודין ומחולות:

11. שו"ת אגרות משה אורח חיים חלק א סימן קסו

בדבר איסור שמיעת קול זמר משחרב ביהמ"ק, הנה בגיטין דף ז' משמע דאין חלוק בין זמרא דמנא לזמרא דפומא... **וע"י הרדיא/הרדיו/ אם נשמע זמרא דפומא מותר ואם בכלי זמר אסור. ובימי ספירה יש לאסור בזמרא דמנא אף להמתירין**.

12. שו"ת יחיה דעת חלק ג סימן ל

וכן הזהירו האחרונים למנוע ריקודים ומחולות ותזמורת בימי הספירה בסעודת הרשות. ולכן אף ה**נוהגים להקל** לשמוע שירים בליווי כלי זמר דרך הרדיו **בכל ימות השנה**, עליהם להימנע מלשמוע כלי שיר **בימי הספירה**...

Rav Avraham Halevi Gombiner

(1635-1682)

Rav Gombiner lived in Poland and was the rav of Kasich, Poland. He wrote a commentary on the Shulchan Arukh called the Magen Avraham in which he often tried to incorporate the minhagim of Poland as well as the kabbalistic minhagim of the Jewish community in Tzefat as found in the writings of the Shelah. His emphasis was that customs should be respected.

Rav Yechiel Michel Halevi Epstein

(1829-1908)

Rav Epstein was a posek in Lithuania. His sefer Arukh Hashulchan was written in the order of the simanim of the Shulchan Arukh. At the beginning of each halakha he gives the background of the Gemara and the Rishonim. Deserved or not, his reputation is that he tries harder to justify rampant practices than the Mishna Berura.

Rav Moshe Feinstein

(1895-1986)

Rav Moshe Feinstein was born in Russia and moved to the USA. His sefer Shu"t Igrot Moshe is considered one of the most important collection of responsa in our generation. He dealt with many real-life halakhic issues that arise from modern technological realities.

Rav Ovadya Yosef

1920-2014

Rav Ovadya Yosef was born in Baghdad and made aliya at the age of 4. He learned in the Yeshivot in the old city of Jerusalem and got smicha from the former Chief Rabbi of Israel Rav Uziel. In 1947 he was the Rabbi and Av Beit Din in Cairo. He returned to Israel in 1950 and remained there permanently, later becoming the Chief Rabbi of Israel. He is considered unique in our generation in terms of his bekiyut and phenomenal memory of all poskim, Shas, and Tanakh, giving many of his teshuvot the feeling of an encyclopedia entry. He deals with all areas of halakha in his teshuvot, especially modern ones. His teshuvot are called Yabia Omer and Yechaveh Da'at. At least 9 volumes of them are published. His teshuvot are easy to learn because they are in order, beginning with the sources and continuing to the halakha le-ma'aseh.

Rav Yitzchok Yaakov Weiss

(1902-1989)

Rav Weiss was a prominent dayan and Posek. He was born in Hungary, a son of a distinguished chassid, who became community leader in Munkatch. He studied under his father and received smicha from the Munkatcher Rebbe. At the age of 20 he became a rosh yeshiva in Munkatch. He became Av Beit Din in Grosswardein, Romania, but fled in 1944, escaping the Nazis by hiding in attics. In 1949 he moved to Manchester, England, where he became Av Beit Din. He remained there until 1970 when he left to Eretz Yisrael to join the Eda HaChareidis, whose head he became in 1979 after the death of the Satmar Rebbe. His teshuvot are published in ten volumes of Minchat Yitzchak, including a special section entitled Pirsumei Nissa, detailing how he survived WWII. As opposed to the Igrot Moshe, which went straight to the Rambam and Gemara looking for precedents, Minchat Yitzhak usually begins with recent poskim and works its way back to the Gemara.

Rabbi Eliezer Yehuda Waldenberg

1915-2006

Rabbi Eliezer Yehuda Waldenberg, known for teshuvot published under the name "Tzitz Eliezer," was the Av Beit Din in Yerushalayim. In his Teshuvot he deals with many modern questions, especially when it comes to science and medicine in halakha. He served as the rabbi of Shaare Tzedek Hospital in Yerushalayim. He also wrote a 3-volume sefer on the laws of the Medina.

Rav Shlomo Luria (Maharshal)

1510-1573

Rav Luria was born in Brisk and later served there as rabbi. He wrote the Yam Shel Shlomo on Shas, written for scholars, unlike the Shulchan Arukh and Rema (a relative of his), which he dismissed as being written for the layman. It is known for bold, innovative chiddushim. He wrote on 16 masekhtot, and around 7 of them remain. He also wrote "teshuvot," that may have been just his position on certain topics, not necessarily answering a question from anyone. He was very deferential to Ashkenazic tradition, writing that it sometimes outweighs the halakha. He strongly advocated paskening based on a knowledge of Shas, rather than following the Shulchan Arukh. He also made edits to Shas called Chokhmat Shlomo. There were lots of inaccuracies in the texts, often made by misguided publishers. He felt this was the cause of many errors of poskim. He died in Lublin. He had many great talmidim, including the author of the Sma.